

Folkethingets Tact' og sinde Sands. Den ærebe Rigsdagsmand vil paa eengang have den Tilfredsstillelse at faae udtalt Anskuelser, der ligge ham alvorligt paa Sinde, og dog vil han gjøre det med den Bevidsthed, at Folkethinget umuligt kan følge ham i det Forslag, han har gjort. Jeg misunder ikke den ærebe Rigsdagsmands Fornøielsen af saa ofte at komme tilbage paa vor politiske Udvikling siden 1855, men jeg synes, han kunde have været tilfreds med, ved første Behandling saa alvorligt at have behandlet denne Sag, og ikke atter fremkalde de alvorlige Forhandlinger, som et Forslag som dette maa fremkalde. Det kan jo umuligt være den ærebe Rigsdagsmands Alvor, at hans Forslag ikke er et Indgreb i Kronens Prærogativer (Tscherning: Jo!); det veed jo den ærebe Rigsdagsmand overmaade godt, at under alle de forskjellige Forsatninger, vi have havt, er det Hans Majestæts Regjering, der forbeholder Forretningerne mellem Ministrene, og at man, naar man til Finantsloven vil knytte en Betingelse som denne, da gjør et Indgreb i Prærogativerne, saaledes som den ærebe Minister, der nu talte, og den ærebe Ordfører allerede have udtalt. Dette Forslags Vedtagelse er altsaa et Indgreb i Prærogativerne, og hvad følger der efter? Enten et Ministerkifte eller en Opløsning af Rigsdagen. Et Ministerkifte kan den ærebe Rigsdagsmand ønske, men det troer jeg at kunne sige, at selv de, der ere hans alleroprigtigste Venner, naar det gjælder de indre Spørgsmaal, ikke i dette Øieblik vilde ønske den ærebe Rigsdagsmand i Spidsen for en Regjering. En Rigsdagsopløsning vilde jo naturligvis føre til, at vi ikke kunde faae en Finantslov i rette Tid, altsaa maatte vi vente en provisorisk Finantslov, Noget af det, vi hidtil have anseet for det Forkasteligste af Alt. Men er det nu ogsaa det rette Øieblik at vælge til slige Experimentier, selv om man ellers troede, at Staten kunde taale dem? Den nuværende Tid er en saadan, i hvilken der er de aller alvorligste Forhandlinger med Ublændet, i hvilken Rigsraadet snarligt skal træde sammen, for at det, Regjeringen har at forelægge, snarest muligt kan blive afgjort. Alt dette vil den ærebe Rigsdagsmand, naar hans Forslag gaar igjennem, gribe ind i. Det er naturligt, at Folkethinget aldrig nogenstunde

kunde ønske at følge den ærebe Rigsdagsmand paa en saadan eventyrlig Vej; men Gæt er der endnu, som jeg dog skal tillade mig at udtale; det staaer i Forbindelse med det, den høitærebe Minister nys udtalte. Den ærebe Rigsdagsmand maa værge sig med saa stærke Udtryk, han vil, imod, at han vil have en Foederativstat, saa maa han dog erkjende, at han ønsker de enkelte Statsdele en saa selvstændig Stilling som muligt i Monarchiet. Nu vil jeg sige, at denne Anskuelse kan være deelt af Forskjellige, maastee af Mange tidligere; men det gaar dog vel efterhaanden op for Enhver, at de Mænd, den ærebe Rigsdagsmand arbejder Haand i Haand med, ere Slesvigholstenerne; de ville fremfor Alt et Slesvigholsteen, og naar de ikke kunne naae det, da et saa selvstændigt Slesvig som muligt, og derimod høre vi fra de troe danske Mænd i Slesvig bestandigt stærke Opfordringer til dog at knytte Slesvig stærkere og stærkere til Danmark. Skulle vi nu stræbe efter at imødekomme de troe Undersaatters Ønsker eller deres Ønsker, som søge at opløse Staten? Vil man gaae med den ærebe Rigsdagsmand, saa gaaer man i den ene Retning, og vil man gaae mere i Eenhedens Retning, saa gaaer man i den anden Retning. Den ærebe Rigsdagsmand mener at kunne støtte sit Forslag paa det, der tidligere er foregaaet, og vender tilbage til at omtale sine Bestræbelser med Hensyn til Forholdenes Ordning i 1855. Han bekæmpede stærkt Forsatningen af 2den October 1855. Man have nu saameget imod denne Forsatning, man vil, men det tør jeg dog nok sige, at den er langt bedre end Forordningen af 26de Juli 1854, end den Forordning, der skabte den Forsamling, hvori den ærebe Rigsdagsmand selv tog Sæde. Jeg skal ikke gaae videre ind herpaa, men saa Meget troer jeg, at Forsamlingen kan være enig i. Men hvad er der i det hele Forsatningsforholds Ordning, der i nogen Maade har ændret det kongelige Prærogativ, og hvori ligger den Fare, som skal være opstaaet, efterat den Forsatning er givet, og som den ærebe Rigsdagsmand atter og atter fremmaner? Har han paavist en eneste Sag fra Fortiden, i hvilken Kongeriget Danmark har lidt ved Forholdenes Ordning i Forhold til Monarchiet paa Grund